

Vonnis Raad van State negeert gezondheidsargumenten 5G volledig Staatsraden maken zich schuldig aan defactualisatie

Haarlo, 19 januari 2023

Op 28 december 2022 sprak de Raad van State vonnis in de hoger beroepsprocedure die door de gemeente Berkelland en de KPN was aangespannen tegen de uitspraak van de lagere bestuursrechter in Arnhem van 18 december 2020. In het laatstgenoemde vonnis oordeelde de bestuursrechter dat ik, ook op een afstand van 630 meter van een in mijn woonplaats geplande zendmast, als belanghebbende moet worden beschouwd. Volgens de bestuursrechter in Arnhem kon niet worden uitgesloten dat er ook bij een veldsterkte kleiner dan 1 volt per meter (V/m) sprake kan zijn van verhoogde gezondheidsrisico's. Deze veldsterkte is ruim onder de ICNIRP-blootstellingslimieten en wordt inmiddels, zeker bij de uitrol van 5G, ruimschoots overschreden.

Helaas lijkt het vonnis dat de Raad van State op 28 december in de hoger beroepsprocedure velde, eerder een politieke agenda te volgen, dan dat er recht wordt gesproken. Daarbij worden (wetenschappelijke) feiten in ernstige mate gedefactualiseerd. Toch biedt het vonnis ook lichtpuntjes en is mijn vijf jaar juridische strijd zeker niet voor niets geweest.

Inhoud

Defactualisatie volgens politiek filosoof Hannah Arendt	1
Bevestiging vonnis bestuursrechter in Arnhem	2
Toetsing nieuwe besluit op bezwaar	3
Processuele schade tijdens de zitting	3
Vragen over onpartijdigheid staatsraden	4
Staatsraden schenden artikel 44a Wvra	5
Defactualisatie door Raad van State	5
Voorgenomen gebruik zendmast niet meegewogen	6
Niet toetsen ICNIRP-grenswaarden strijdig met erkenning mijn belang	7
Lichtpuntjes: Zijn we bij 5G allemaal belanghebbende?	8
Nog niet uitgeprocedeerd	8
Beroep Europese Hof voor de Rechten van de Mens	9
Ten slotte	9

Defactualisatie volgens politiek filosoof Hannah Arendt

Defactualisatie in handen van politieke leiders of andere machthebbers, is een mechanisme dat een democratie en daarmee een rechtsstaat ernstige schade kan toebrengen. Het is een begrip

afkomstig van politiek filosoof Hannah Arendt (1906 – 1975)¹ en verwijst naar het negeren, versluieren, ontkennen en verdacht maken van (wetenschappelijke) feiten. Defactualisatie is minstens zo schadelijk als desinformatie of fake news, staat er pal tegenover en gaat er vaak mee hand in hand. Volgens Arendt gaat defactualisatie nog een stap verder dan zelfbedrog.

*“Zelfbedrog veronderstelt nog altijd een onderscheid tussen waarheid en onwaarheid, tussen feit en fantasie, en daarom ook een conflict tussen de werkelijke wereld en de zichzelf bedriegende bedrieger; in een volledig gedefactualiseerde wereld verdwijnt dit conflict.”*² Wat overblijft is een fictieve werkelijkheid die alleen in stand gehouden kan worden door feiten die hier niet mee overeenstemmen te negeren of te verdoezelen. In een gedefactualiseerde werkelijkheid bestaan deze feiten simpelweg niet.³

Rond draadloze technologie is een fictieve werkelijkheid van ‘alles is veilig’ gecreëerd die in stand wordt gehouden door een flinke dosis desinformatie. In mijn verweerschrift in hoger beroep laat ik zien dat ook de Raad van State zich in een eerder vonnis rond gezondheidsrisico's van draadloze technologie schuldig heeft gemaakt aan defactualisatie en waarschuw ik de Afdeling, gezien het belang van gezondheidsbescherming voor de complete burgerbevolking, op dit mechanisme bedacht te zijn. Wat het effect is van deze waarschuwing weet ik niet. Mijn verweerschrift werd op procedurele gronden geweigerd.

Bevestiging vonnis bestuursrechter in Arnhem

In de eerste plaats wordt het vonnis van de bestuursrechter in Arnhem door de Raad van State bevestigd. Ik moet ook volgens de staatsraden als belanghebbende worden beschouwd bij een veldsterkte < 1 V/m, omdat gevolgen van enige betekenis niet kunnen worden uitgesloten. Ik krijg, wat ze noemen, het voordeel van de twijfel. Hoewel dit niet verkeerd klinkt en naar de toekomst meer kansen biedt voor burgers die via een gerechtelijke procedure willen opkomen voor gezondheidsbescherming tegen stralingsrisico's, zit er in deze zaak helaas wel een adder onder het gras. De afwijzing van het hoger beroep van de gemeente en KPN geeft de Raad van State namelijk een extra rechtvaardiging voor de eerdere weigering van mijn verweerschrift met 470 pagina's zorgvuldig door mij opgebouwde bewijslast. Mijn verweerschrift wordt als het ware tegen de hoger beroepschriften van de gemeente en KPN weggestreept. Een creatieve vorm van 'ontwapening' van het beginsel van 'Equality of arms' zullen we maar zeggen (een beginsel uit het EVRM om het recht op een eerlijk proces te waarborgen).

Je zou zeggen: 'Maar als het hoger beroep van de gemeente en KPN is afgewezen, wat doet het er dan nog toe. Je hebt de rechtszaak gewonnen'. Maar dat is niet het geval. Integendeel. Nadat ik door de Raad van State als belanghebbende ben erkend en het hoger beroep van de gemeente en KPN is afgewezen, moet namelijk nog worden getoetst of de risico's zodanig zijn dat de gemeente de vergunning voor de zendmast redelijkerwijs niet had mogen verlenen. Om dat te beoordelen lijkt het me logisch dat de processtukken in het dossier opnieuw worden beoordeeld

¹ Was hoogleraar aan de universiteit van Chicago en aan de New York School for Social Research in New York. Hannah Arendt wordt beschouwd als een van de belangrijkste politieke filosofen van de twintigste eeuw.

² Hannah Arendt (2018). *Het waagstuk van de politiek*. Utrecht, Uitgeverij Klement. (Bundeling 3 essays, waaronder de Nederlandse vertaling van 'Lying in politics'). Pagina 90.

³ Echter, wanneer 'de geheimen van de regering de geesten van de actoren dermate hebben beneveld dat ze geen kennis meer hebben van of herinnering aan de waarheid achter hun geheimhouding en hun leugens, dan zal de hele misleidingsoperatie vastlopen of contraproductief worden, dat wil zeggen, ze zal de mensen in de war brengen zonder ze te overtuigen. Want het probleem met leugens en bedrog is dat hun efficiëntie volledig afhangt van een klare notie van waarheid die de leugenaar en bedrieger wil verbergen. In deze zin bezit de waarheid, ook al overheerst ze niet in de publieke sfeer, een onuitroeibare voorrang op alle onwaarheden.' Ibidem, pagina 84 – 85.

op de ernst van de gezondheidsrisico's en dat mijn betogen afgewogen worden tegen het nieuwe besluit op bezwaar dat de gemeente op basis van het vonnis van de lagere bestuursrechter gedwongen was te nemen. Dit nieuwe besluit op bezwaar, dat de gemeente op 10 mei 2021 nam en waarin zij mij – daartoe gedwongen door de lagere rechter – als belanghebbende erkent maar mijn bezwaar alsnog niet ontvankelijk verklaart, is in dezelfde hoger beroepsprocedure door de Raad van State beoordeeld.

Toetsing nieuwe besluit op bezwaar

Verwacht mag worden dat de Raad van State bij de toetsing van het nieuwe besluit op bezwaar zorgvuldigheid in acht neemt nu is vastgesteld dat ik gevolgen van enige betekenis van de zendmast kan ondervinden. De erkenning van mijn belang betekent feitelijk dat de gemeente mijn gezondheidsargumenten in haar besluit tot vergunningverlening serieus had moeten meewegen. Het lijkt er aanvankelijk op dat de Raad van State de gemeente met de afwijzing van het hoger beroep op dit punt terechtwijst, maar dat blijkt niet het geval. Wie namelijk het oorspronkelijke besluit op bezwaar vergelijkt met het nieuwe besluit op bezwaar, komt tot de ontdekking dat de gemeente niet of nauwelijks nieuwe afwegingen heeft gemaakt op basis van de in mijn beroepsschrift aangedragen gezondheidsargumenten die het vonnis bij de bestuursrechter in Arnhem mede hebben bepaald. De gevolgen van enige betekenis die ik kan hebben van de zendmast, ook bij een veldsterkte $< 1 \text{ V/m}$, zijn dus ook in het nieuwe besluit op bezwaar *niet* door de gemeente getoetst op basis van de door mij in de beroepsprocedure ingebrachte gronden.

Processuele schade tijdens de zitting

Wie mijn rechtsgang een beetje heeft gevolgd, weet dat er van alles mis ging tijdens en voorafgaande aan de zitting van 16 mei 2022, waardoor ik in deze zaak ernstige processuele schade heb opgelopen. Tot anderhalf uur na aanvang van de zitting werd ik gehinderd om via de videoverbinding deel te nemen. In de tussentijd werd besloten dat mijn verweerschrift niet in de procedure zou worden meegenomen⁴ – waar ik dus niets tegen kon inbrengen – en werd de openbaarheid van de zitting afgelast omdat er problemen ontstonden doordat, door onjuiste informatie van de griffier, een niet-beveiligde link met geïntereseerden was gedeeld. Bovendien werd afgezien van het horen van mijn cruciale getuige-deskundige, oncoloog professor Lennart Hardell, expert op het gebied van draadloze technologie en de risico's van kanker.

Intussen was er geen videobeeld beschikbaar in de zaal, waardoor het voor de aanwezigen leek alsof ik in het geheel niet aanwezig was. Terwijl ik na enige tijd digitaal wel toegang had gekregen tot de zittingszaal, maar blijkbaar niet werd gezien of gehoord en verwoede pogingen deed om het probleem dat – zoals bleek – niet bij mij lag op te lossen, bleef de voorzitter

⁴ Mijn verweerschrift is geweigerd omdat ik een termijn had gemist, en het, op grond van 'een goede procesorde' te laat zou hebben ingediend. De griffier verzekerde mijn advocaat echter een maand voor de zitting dat de door de Raad van State gestelde termijn 'geen fatale termijn' was en dat ik het stuk nog tot 10 dagen voor de zittingsdatum kon indienen. Als de griffier een ander (juist) advies had gegeven, hadden we om uitstel van de zitting kunnen vragen en een deel van het verweerschrift alvast kunnen indienen. De termijn (en dit advies van de griffier) bleek mij dus wel fataal te zijn, toen aan het begin van de zitting door de voorzitter van de meervoudige kamer werd besloten mijn verweerschrift te weigeren. Mijn verzoek bij het indienen van mijn verweerschrift om, vanwege de omvang van het stuk de zittingsdatum uit te stellen, werd eerder door de Raad van State genegeerd.

herhalen dat mijn microfoon niet aanstond. Dit terwijl bij mij het icoontje van de microfoon gewoon op aan stond en een procederende dorpsgenoot die ook via een videoverbinding deelnam mij wel horen kon en zien. Ik moest, zonder enige mogelijkheid tot interventie of aanvulling mijnerzijds, aanhoren hoe mijn advocaat (die pas 5 maanden bij de zaak betrokken was) over onvoldoende kennis en informatie beschikte om mij goed te verdedigen. We zouden ter zitting een team vormen. Zij zou de juridische kant verdedigen, ik de inhoud. Dit was logisch, want het vijfjarige intensieve onderzoek dat ik ten aanzien van dit dossier heb gedaan en de kennis die daaruit is voortgekomen, kon zij in die korte tijd onmogelijk hebben opgepikt. De voorzitter van de meervoudige kamer deed mijn latere protest af met een glimlach en de woorden: 'Gelukkig zit uw advocaat-gemachtigde hier om u te vertegenwoordigen.'

Natuurlijk had mijn advocaat op schorsing van de zitting moeten aandringen totdat alle problemen waren opgelost. Dat ze dit niet heeft gedaan is mogelijk het gevolg van de intimiderende houding van de voorzitter en de geringe ruimte die ze kreeg om iets in te brengen. Zo kan een advocaat-gemachtigde ook tegen je werken in de rechtszaal.

Vragen over onpartijdigheid staatsraden

Mijn uitgebreid onderbouwde schriftelijke verzoek tot heropening van het vooronderzoek en de behandeling ter zitting werd in drie zinnen afgewezen met als argument dat de Afdeling over voldoende informatie beschikte. Omdat ik van mening was – en ben – geen eerlijk proces te hebben gehad, ging ik mezelf vragen stellen over een mogelijke partijdigheid van de staatsraden en deed ik onderzoek naar hun achtergrond. Daarin zag ik, mede op basis van de geschonden principes van hoor en wederhoor en 'equality of arms', aanleiding de rechters te 'wraken'. Wraking is een rechtsmiddel om de (schijn van) partijdigheid van rechters in een procedure aanhangig te maken. De rechter-rapporteur bleek tot oktober 2021 burgemeester te zijn geweest van Enschede, een stad die zich onder zijn ambtstermijn actief heeft geprofileerd als 'Smart City Enschede', waaruit tenminste mag blijken dat deze rechter een voorkeur heeft voor digitale connectiviteit en de vraag gesteld moet worden of hij voldoende onbevooroordeeld is als het gaat om gezondheidsrisico's van draadloze technologie. Ook bleek hij niet ingeschreven te staan in het wettelijk verplichte register voor beroepsgegevens en nevenfuncties van rechters op Rechtspraak.nl.

De voorzitter van de meervoudige kamer werkte het grootste deel van zijn werkzame leven voor advocatenkantoor Nauta Dutilh, een kantoor dat grote klanten heeft in onder andere de telecomindustrie, waaronder KPN en dat volop inzet op de ondersteuning bij een verregaande digitalisering van onder andere de financiële wereld.

Mijn wrakingsverzoek werd inhoudelijk niet getoetst, omdat het volgens de wrakingskamer te laat was ingediend en daarom niet-ontvankelijk. Of dit zo is, is aan interpretatie onderhevig. Ook mijn wraking van de wrakingskamer, waarvoor ik binnen twee dagen na de zitting van de wrakingskamer een verzoek indiende, zou te laat zijn ingediend, omdat de wrakingskamer al binnen een dag vonnis had gesproken. De wrakingskamer beriep zich daarbij echter ten onrechte op een rechtsbeginsel dat op sluiting van de *hoofdzaak* betrekking heeft en dat hier aantoonbaar niet van toepassing was.

Staatsraden schenden artikel 44a Wrra

Op grond van de Wet rechtspositie rechterlijke ambtenaren (Wrra, artikel 44a) zijn staatsraden wettelijk verplicht zich te registreren in het register van beroepsgegevens en nevenfuncties van rechters op Rechtspraak.nl. Van de negen rechters (drie meervoudige kamers) waar ik in korte tijd mee te maken had, bleken vijf rechters niet te zijn geregistreerd en bleek één staatsraad zijn gegevens sinds 2019 niet te hebben geactualiseerd. Dit betekent dat zes van de negen staatsraden zich aantoonbaar niet aan hun wettelijke verplichting houden. Drie van deze staatsraden vormen de vaste wrakingskamer (die verantwoordelijk is voor de toewijzing van de behandeling van wrakingsverzoeken aan staatsraden). Wat is hier aan de hand? Staan staatsraden zelf boven de wet?

Defactualisatie door Raad van State

Opvallend is dat de Raad van State niet alleen mijn verweerschrift met 470 pagina's door mij opgebouwd betoog buiten de procedure heeft gehouden, maar dat de Afdeling ook de inhoud van mijn beroepschrift dat ik bij de lagere rechter indiende, met in totaal nog eens 300 pagina's door mij opgebouwde bewijslast (62 primair beroepschrift en 238 nadere toelichting en onderbouwing), niet in het vonnis heeft meegewogen. Het vonnis stelt in rechtsoverweging 3.2 dat ik *'onder verwijzing van talloze onderzoeken en wetenschappelijke artikelen [heb] gesteld dat ook bij een veldsterkte minder dan 1 V/m gezondheidsrisico's kunnen optreden'*. Deze 'talloze onderzoeken en wetenschappelijke artikelen' uit mijn beroepschrift zijn niet door de Raad van State getoetst en komen in het vonnis niet terug. Wat over is gebleven zijn 16 pagina's beroepschrift die ik schreef naar aanleiding van het nieuwe besluit op bezwaar, met volop verwijzingen naar mijn verweerschrift. Maar aangezien mijn verweerschrift was geweigerd zijn ook deze verwijzingen genegeerd en is de bewijsvoering in het beroepschrift nog slechts heel summier. Dat wordt goed zichtbaar in de oppervlakkigheid van de argumenten die in het vonnis van 28 december 2022 zijn overgebleven. Het is gebaseerd op een treurig restand van mijn betoog, dat niets meer van doen heeft met dat wat ik in de procedure heb ingebracht.

Daarmee maakt de Afdeling zich schuldig aan een ernstige vorm van defactualisatie, waarmee de rechtspraak en daarmee onze democratie wordt ondermijnd. Van mijn stukken – exclusief een stuk over de risico's voor flora en fauna van landgoed 't Wolink waar ik vrijwel elke dag wandel en waarover de Afdeling doodleuk oordeelt dat het niet tot mijn leefomgeving behoort – is in de uitspraak slechts 2 % overgebleven. Dit vonnis, zoals door de Raad van State gevelde, is alleen mogelijk door van de totaal 786 pagina's betoog die ik heb opgebouwd in de beroeps- en hoger beroepsprocedure, slechts 16 pagina's te handhaven. En van deze 16 pagina's (2 %) konden de verwijzingen naar het geweigerde verweerschrift ook nog eens niet worden meegenomen. Dat mijn betoog 'niet slaagt' is dus op zijn minst een nogal discutabele conclusie.

Wie alleen al stilstaat bij het feit dat de Gezondheidsraad aangeeft dat er *waarschijnlijk* een causaal verband is tussen blootstelling aan RF-EMV van draadloze technologie en veranderingen in de elektrische activiteit in onze hersenen⁵ en zich daarbij enerzijds realiseert dat deze veranderingen, als ze plaatsvinden, continu onze hersenen beïnvloeden en anderzijds beseft dat

⁵ Met andere woorden, onze hersengolven die via een EEG zichtbaar gemaakt kunnen worden en op basis waarvan de gezondheid van onze hersenfunctie kan worden beoordeeld.

onze hersenen uiterst kwetsbaar zijn en in samenwerking met ons zenuwstelsel werken met uiterst subtiele elektrische stroompjes, zou toch gealarmeerd moeten raken dat er op basis van deze aangetoonde effecten geen enkele risico-beoordeling door de Gezondheidsraad is gemaakt. Dat de Commissie EMV van de Gezondheidsraad aangeeft dat ze niet weet of de effecten gunstig of ongunstig zijn, zou ons nauwelijks moeten geruststellen. Feitelijk geeft de Gezondheidsraad daarmee aan dat onze hersenen bloot staan aan een grootschalig experiment waarvan we de gevolgen niet kunnen overzien.

Dat ik zelf, toen ik nog in de randstad woonde, uiteindelijk last kreeg van afasie-achtige klachten (woordvindproblemen en verhaspelen van zinnen), klachten die door de wetenschap in verband worden gebracht met een eerste fase van Alzheimer en ik daar in de afgelopen 10 jaar dat ik stralingsarm in de Achterhoek woon in het geheel geen last meer van heb, vind ik tekenend. En dat steeds meer mensen dit soort klachten krijgen, verward raken en spreken over een slecht geheugen, verbaast me niet.

Ook het feit dat 71 % van de door de Gezondheidsraad beoordeelde studies op het gebied van oxidatieve stress een verhoogd risico laat zien, is niet door de Raad van State meegewogen. Volgens rechtsoverweging 8 zou ik hebben betoogd dat het rapport '5G en gezondheid' van de Gezondheidsraad 'onvolledig' is, wat ten onrechte de suggestie wekt dat het risico van een verhoogde oxidatieve stress geen onderwerp is in het Gezondheidsraad-rapport. De Raad van State had beter moeten weten.

Omdat mijn verweerschrift was geweigerd heb ik, toen ik aan het eind van de zitting alsnog het woord kreeg, dit punt nadrukkelijk naar voren gebracht. Alle met radiofrequente elektromagnetische velden zoals gebruikt bij draadloze technologie in verband gebrachte aandoeningen en ziekten, waaronder kanker, neurodegeneratie en neurodegeneratieve ziekten zoals het dodelijke ALS en Alzheimer, hartproblemen en hartfalen, vruchtbaarheidsproblemen en vroeggeboorten, gehoor- en oogaandoeningen en ook *alle* door burgers met EHS (elektromagnetische hypersensitiviteit) genoemde gezondheidsklachten worden in de wetenschappelijke literatuur ook met een verhoogde oxidatieve stress in verband gebracht. Je zou toch zeggen dat dit een alarmbel bij de Gezondheidsraad en bij de regering zou moeten doen luiden. Dat het hier dierstudies betreft mag geen reden zijn om het risico te bagatelliseren. Dierproeven worden bij het testen van medicijnen immers volop gebruikt om de veiligheid voor mensen te bepalen. Omdat ik dit risico niet alleen ter zitting, maar ook in mijn beroepschrift naar aanleiding van het nieuwe besluit op bezwaar heb ingebracht, had de Raad van State het niet mogen negeren. Zeker niet nu elke nieuwe antennemast ook een paraplu functie gaat vervullen voor de uitrol van 5G.

Voorgenomen gebruik zendmast niet meegewogen

Onbegrijpelijk in deze 'grote en belangrijke zaak' – zoals de voorzitter van de meervoudige kamer ter zitting zei – is dat de Raad van State het voorgenomen gebruik van de zendmast niet heeft meegewogen, iets wat gebruikelijk is bij het beoordelen van de risico's van een bouwwerk. Wie het vonnis naast de door mij ingediende stukken legt, kan niet anders dan concluderen dat de Raad van State alle door mij ingebrachte argumenten met betrekking tot de uitrol van 5G heeft genegeerd. De zendmast staat niet op zichzelf. De antenne-installaties die aan de zendmast

worden opgehangen omvatten een bereik van frequentiegebieden tussen de 800 en 2.600 MHz. Deze frequenties moeten niet alleen de gebruikelijke dekkingslaag gaan vormen voor meerdere generaties draadloos internet, maar de antennes aan de antennemast moeten ook een paraplu-functie gaan vervullen voor een capaciteits- en superdata-aanpak voor 5G, ofwel voor de uitrol van 5G-smallcells (antennes aan lantaarnpalen, aan gevels etcetera, met nieuwe technieken als Massive MIMO Beamforming). De veldsterkte van 1 V/m wordt overal in Nederland ruimschoots overschreden waar 5G is uitgerold. De vergelijking met de meting in Losser uit 2018 is volkomen ongerechtvaardigd.

Niet toetsen ICNIRP-grenswaarden strijdig met erkenning mijn belang

Ook zwijgt het vonnis van 28 december 2022 opvallend over de nieuwe richtlijnen van de ICNIRP, die van het eerdere maximum van 61 V/m (*whole body exposure*) verder mogen oplopen naar 122 V/m (*local exposure*, dat wil zeggen blootstelling van willekeurige delen van het lichaam). Met de overweging dat een '*algemene beoordeling van de aanvaardbaarheid van die limieten als grens voor de bescherming van de volksgezondheid [...] gezien de grote mate van onderschrijding in de onderhavige zaak niet van belang [is]*' (rechtsoverweging 8.2), neemt de Afdeling een gevaarlijk en volkomen ondeskundig standpunt in. Dit standpunt staat haaks op de erkenning van mijn belang, gebaseerd op de vaststelling dat ik bij een veldsterkte < 1 V/m gezondheidsgevolgen van enige betekenis kan ondervinden. Juist het feit dat deze gezondheidsrisico's onder de 1 V/m kunnen bestaan, maakt een toets van limieten die bij de uitrol van 5G tot maar liefst 122 V/m mogen oplopen (een veldsterkte die ten onrechte nergens in het vonnis wordt genoemd) dringend noodzakelijk.

Dat deze grenswaarden zo hoog kunnen liggen, is uitsluitend mogelijk omdat ze – het kan niet vaak genoeg worden herhaald – uitsluitend op thermische effecten zijn gebaseerd. Dus uitsluitend op de effecten van opwarming van het lichaamssweefsel, waarbij de veel ingrijpender biologische effecten, zoals de effecten op de elektrische activiteit in de hersenen en het risico van een verhoogde oxidatieve stress, buiten beschouwing worden gelaten. Duizenden wetenschappelijke studies, waarvan ik een groot deel heb ingebracht, worden daarmee opnieuw genegeerd (gedefactueeliseerd). Het is een schande en heel erg gevaarlijk wat hier gebeurt. De nieuwe Massive MIMO-techniek die op straatniveau bij 5G wordt ingezet, gaat enorme versterkingen geven, zeker bij beamforming, waarbij de veldsterktes (bij *local exposure*, ofwel bij blootstelling van willekeurige delen van het lichaam) absurd hoog (maximaal 122 V/m) mogen zijn. De staatsraden kunnen niet zeggen dat dit hen onbekend is, want ik heb het tijdens de zitting alsnog nadrukkelijk ingebracht en later in mijn bezwaar tegen het proces-verbaal nogmaals benadrukt.

Een Raad van State die een burger bij een blootstelling < 1 V/m als belanghebbende erkent, omdat gevolgen van enige betekenis niet kunnen worden uitgesloten, maar vervolgens blootstellingen tot maximaal 122 V/m toestaat, heeft er volgens mij geen idee van waar hij mee bezig is. Juist omdat de mogelijke gevolgen van enige betekenis die mijn belang bepalen veroorzaakt worden door (korte en langere termijn) niet-thermische *biologische effecten*, kan toetsing van de ICNIRP-grenswaarden, die uitsluitend op (korte termijn) thermische effecten zijn gebaseerd, niet uitblijven. Dat we allemaal aan een gevaarlijk groot risico worden blootgesteld en nog gaan worden zonder dat het politiek Nederland iets lijkt te kunnen schelen,

vind ik schokkend. Ik ben ervan overtuigd dat dit vonnis een politieke actie is die niets met rechtspraak te maken heeft en ik heb er geen goed woord voor over.

Lichtpuntjes: Zijn we bij 5G allemaal belanghebbende?

Natuurlijk biedt het vonnis van de Raad van State ook lichtpuntjes en is mijn jarenlange strijd niet voor niets geweest. In de eerste plaats is het vonnis van 18 december 2020 (ECLI:NL:RBGEL:2020:6699⁶) bekrachtigd en daarmee deel van de jurisprudentie van de Rechtspraak geworden. Belanghebbenden kunnen zich op dit vonnis beroepen.

In de tweede plaats is met de bekrachtiging van dit vonnis van de lagere rechter het begrip belanghebbendheid ten aanzien van stralingsrisico's verruimd. Ook bij een veldsterkte $< 1 \text{ V/m}$ moet, als het gaat om gezondheidsrisico's, rekening gehouden worden met 'gevolgen van enige betekenis'. Dit biedt meer burgers de mogelijkheid om te procederen. De gemeente zal gezondheidsargumenten van burgers mee moeten wegen bij het verlenen van een vergunning voor een zendmast. Dat heeft de gemeente Berkelland tot aan de Raad van State steeds geweigerd. Dat dit meewegen door de gemeente vervolgens een 'wassen neus' is en dat de Raad van State dit heeft laten gebeuren, is natuurlijk een ander verhaal. Het gaat erom dat de wetenschappelijke literatuur die schade aantoont onder de 1 V/m alsnog bij de Raad van State op tafel komt. En, belangrijker nog, ervoor te zorgen dat de Afdeling er niet omheen kan. Dat laatste zal, zo leert mij de ervaring, niet eenvoudig zijn. Maar eens moet toch door die muur van afweer heengebroken kunnen worden.

Natuurlijk is blootstelling aan 1 V/m , als het gaat om radiofrequente elektromagnetische velden nog altijd veel te hoog; 'severe concern' of 'severe anomaly' volgens de SBM2015-richtlijn. Maar omdat bij 5G de veldsterktes de 1 V/m ruimschoots zullen overschrijden, betekent de verruiming van het begrip belanghebbendheid dat in principe elke burger die aan deze hogere veldsterktes wordt blootgesteld als belanghebbende moet worden erkend.

Dit brengt me op het derde punt en de te onderzoeken vraag of dit vonnis van de Raad van State mogelijkheden biedt om te procederen tegen in de woonomgeving geplaatste *vergunningsvrije antennes*. Als ik als belanghebbende ben erkend bij een veldsterkte $< 1 \text{ V/m}$, omdat mij 'het voordeel van de twijfel' moet worden gegeven, dan zou dit kunnen betekenen dat, op lokaties waar de veldsterkte 1 V/m is of meer, burgers die hieraan dwingend worden blootgesteld ook als belanghebbende moeten worden erkend. Ook zij kunnen immers 'gevolgen van enige betekenis' van de radiofrequente elektromagnetische ondervinden. Dit zou mogelijkheden kunnen bieden voor het gezamenlijk procederen van burgers tegen de uitrol van 5G, waarbij kosten voor een goede advocaat kunnen worden gedeeld. Ik nodig iedere geïnteresseerde met een juridische achtergrond uit, hierover zijn of haar gedachten te laten gaan en met mij zijn of haar ideeën te delen.

Nog niet uitgeprocedeerd

⁶ <https://uitspraken.rechtspraak.nl/#!/details?id=ECLI:NL:RBGEL:2020:6699>.

Zelf ben ik nog niet helemaal uitgeprocedeerd. Op 21 september 2022 diende ik in een nieuwe procedure opnieuw een beroepschrift in bij de Raad van State. Dit naar aanleiding van het Bestemmingsplan 'Buitengebied Berkelland 2020'. Daarbij heb ik alsnog – als bijlage bijgevoegd en in mijn beroepschrift 'als ingevoegd en herhaald te beschouwen' – mijn verweerschrift met 470 pagina's bewijslast bij de Afdeling neergelegd. Een beroepschrift naar aanleiding van een bestemmingsplan moet rechtstreeks bij de Raad van State worden ingediend en het eerder geweigerde verweerschrift ligt nu dus alsnog bij de Raad van State en bij de gemeente als verweerder op tafel. Wat dit me gaat brengen weet ik niet. Deze nieuwe beroepsprocedure heb ik ingesteld nadat ik vanaf 2017 inspraakreacties en een zienswijzen heb ingediend bij de gemeente Berkelland in reactie op het Bestemmingsplan 'Buitengebied Berkelland 2020'. Daarbij heb ik gepleit voor een witte zone, dat wil zeggen, een stralingsarm woon- en leefgebied, en heb ik de gemeente gewezen op de morele en juridische gronden om burgers die aan stralingsbelasting willen ontsnappen een alternatief te bieden voor dwingend opgelegde stralingsrisico's.

Beroep Europese Hof voor de Rechten van de Mens

Wat betreft het vonnis van 28 december 2022 is het spijtig dat er in het bestuursrecht geen cassatieberoep bij de Hoge Raad mogelijk is. De Hoge Raad toetst in een cassatieberoep door een ander gerechtshof gemaakte fouten. Zoals het niet goed genoeg onderbouwen van een uitspraak, het ten onrechte niet horen van een getuige, het niet juist toepassen van hoor en wederhoor en het niet laten onderzoeken van een belangrijke vraag. Precies die zaken die in deze procedure zijn misgegaan. Blijkbaar wordt de Raad van State, als hoogste bestuursrechter in Nederland, geacht vrij te zijn van dit soort fouten, wat dus niet het geval blijkt.

Ook een rechtsgang naar het Gerecht van het Hof van de Europese Unie is niet mogelijk, omdat deze procedure niet openstaat voor individuen. Wel ben ik van plan beroep aan te tekenen bij het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Er worden hier immers mensenrechten geschonden, waaronder mijn recht op een eerlijk proces.

Ten slotte

Daarnaast maak ik plannen voor vertrek naar het buitenland. Of het een het ander gaat bijten, weet ik nog niet. Hoewel een vonnis van het EHRM nog een kink in de kabel kan brengen voor de gemeente en KPN, denk ik dat KPN met dit vonnis van de Raad van State de vergunning als onherroepelijk beschouwt en de zendmast (na een akkoord van de Provincie) gaat bouwen. Zelf moet ik nu prioriteit geven aan mijn fysieke veiligheid. Alleen met een gezond lichaam en een gezonde geest kan ik iets voor anderen blijven betekenen.

Ik dank iedereen die mij in de afgelopen vijf jaar in mijn juridische strijd heeft ondersteund, op welke manier dan ook. Zonder jullie steun had ik dit niet volgehouden. Voel je vrij om uit mijn stukken te putten voor zover je de informatie nodig hebt voor jouw rechtsgang, bezwaarschrift of welk ander pleidooi dan ook. Ik stel het op prijs als je daarbij een bronvermelding maakt.

Mogelijk zal ik, als ik daar de energie voor vind, mijn beroepschrift⁷ zoals ingediend bij de bestuursrechter in Arnhem en mijn verweerschrift⁸ in deze hoger beroepsprocedure bij de Raad van State, omwerken naar een boek dat voor een breed publiek toegankelijk is. Mocht iemand van jullie iemand kennen met redactionele en schrijfvaardigheden die mij hierbij zou willen en kunnen helpen, dan hou ik me van harte aanbevelen.

Warme groet en succes voor iedere waarheidsworstelaar. Opdat waarheid uiteindelijk zal zegevieren over onwetendheid en corruptie.

Wilma de Jong

⁷ Beroepschrift bij bestuursrechter in Arnhem. <https://stralingsbewust.info/wp-content/uploads/Beroepschrift-WJ-de-Jong-zaaknummer-ARN-19-2184-WABOA-Rechtbank-Arnhem.pdf>. Nadere toelichting en onderbouwing: <https://stralingsbewust.info/wp-content/uploads/Nadere-toelichting-en-onderbouwing-WJ-de-Jong-ARN-19-2184-WABAO-Rechtbank-Arnhem.pdf>.

⁸ Verweerschrift in hoger beroep Raad van State: https://stralingsbewust.info/wp-content/uploads/Verweerschrift_W.J._de_Jong_Hoger_beroep_zaaknummer_202100651_1_R4_definitief_stralingsbewust.pdf.